

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး

စေ့မျိုးသွင်

အပျော်တမ်းအခင်းအကျင်း

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

မိုးဇေယျာရဲ့ ဒိုင်ယာရီ အခန်း(၁)

အခုလိုမျိုး ဆောင်းအခါသမယမှာ ဘာကိုလွမ်းနေမှန်းမသိ လွမ်းနေတာကြီးကလည်း ခက်ပါတယ်။ ကျောင်းကားပထမဆုံးရောက်လေ့ရှိတဲ့ အချိန် ၇နာရီ ၁၀မိနစ်ဆိုတာကလည်း ဒဂုံတက္ကသိုလ်ကျောင်းရဲ့ နဂိုကတည်းကမှ လူရှင်းနေတတ်တဲ့ ထူးကဲကန်တင်းကို ပိုပီးရှင်းလင်းတိတ်ဆိတ်နေစေလေရဲ့ ။

‘ ‘အဒေါ်ရေ...ပလိန်းတစ်ခွက်ပေးပါ ‘ ‘

အသံကြားလို့ ထင်တယ်၊ ဟိုးဘက်ထောင့်ဆုံးစားပွဲမှာ တစ်ယောက်တည်း မုန့်ဟင်းခါးငွေ့စားနေတဲ့ ကောင်မလေးက ရုတ်တရက်လွမ်းကြည့်သည် ။ ပြီးတော့ မုန့်ဟင်းခါးပဲ ဆက်စားနေတယ်။ သူမက ကျွန်တော့်ရဲ့ စောစောစီးစီး မနက်ခင်းတွေတိုင်းမှာ (အများအားဖြင့်) ကျောင်းစောင့်နတ်သမီးသူမက အချိန်မှန် မုန့်ဟင်းခါးလာစားလေ့ရှိလို့ ကျွန်တော်ကလည်း အစောဆုံးထွက်တဲ့ ကျောင်းကားကို စီးနေကျဖြစ်လာခဲ့တယ်။

ဥပမာဆိုပါစို့။ သိပ်ထူးပြီး ကောင်းလှတာမဟုတ်တဲ့ ထူးကဲကန်တင်းရဲ့ မုန့်ဟင်းခါးကို အရမ်းကြိုက်နေပြီး အချိန်မှန်လာစားရတဲ့ အကြောင်းရင်းကိုတော့ သူမကိုယ်တိုင် အသိဆုံးဖြစ်သလို၊ မလိုအပ်ဘဲ အိပ်ရေးပျက်ခံပြီး အစောဆုံးကျောင်းကားနဲ့ ဒီကန်တင်းမှာ ပလိန်းတစ်ခွက်လာသောက်ရတဲ့ အကြောင်းအရင်းကိုလည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်

သာ အသိဆုံးဖြစ်မှာ မလွဲပါဘူး။

‘‘ဟေ့ကောင် မိုးဇေယျာ၊ စောလှချည်လား’’

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကျော်ကျော်ရောက် လာပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်တယ်။

‘‘မင်းတစ်ယောက်တည်းလား၊ ဘိုသိန်းရော’’

‘‘မသိဘူးလေ၊ ဒီနေ့တော့ ကျောင်းကားမတူဘူး’’

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်က ကျောင်းမှာ အတွဲများ တယ်။ ကျွန်တော်ရယ်၊ ကျော်ကျော်ရယ်၊ ဘိုသိန်းရယ်။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘတွေဆုံးသွားခဲ့လို့ ကျွန်တော့်ရဲ့ မွေးစား အဖေဦးကြည်သာက မွေးစားခဲ့ပါတယ်။ အခုတော့ အဲဒီမွေးစားအဖေ ဦးကြည်သာလည်း ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီလေ။ မပြောမဖြစ် ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်စလုံးက ဒဿနိကဗေဒဒုတိယနှစ်တွေ ပေါ့။

‘‘ဟေ့ကောင်တွေ’’

နှုတ်ဆက်ပြီး ဆိုင်ထဲဝင်လာတဲ့ ဘိုသိန်းကို ဂရုမစိုက်အား။ မုန့်ဟင်းခါးဖိုးရှင်းနေတဲ့ အမြဲတမ်းလေးကိုပဲ ခပ်မဆိတ်လှမ်းကြည့်နေမိပြန်တယ်။

‘‘မင်းအသံပြကြီးနဲ့ ခဏနေစမ်းပါကွာ၊ ဒီမှာ ကောင်းခန်းရောက်နေပြီ’’

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ထဲမှာ ဘိုသိန်းက အင်မတန် အာကျယ်သူပါ။

‘‘ဘာကောင်းခန်းတုံးကွ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းကြီးရ’’

‘‘ဟိုမှာ လေကွာ...အမြဲတမ်းလေး၊ အမြဲတမ်းလေး၊ အမြဲတမ်း

လေး သွားပြီကွ´´

ကျွန်တော်က အမြဲတမ်းလေးရဲ့ ကျောပြင်ကို အဝေးမှ လှမ်းကြည့်ရင်း ဘိုသိန်းကို ပြောလိုက်တယ်။ ဘိုသိန်းက ကျွန်တော့်ကိုပြန်ပြောတယ်။

``အေးလေ...အမြဲတမ်းသွားရမှာ ပေါ့ကွ၊ အမြဲတမ်းမသွားရင် နေ့တိုင်းမသွားရင် အပူတွေကန်မယ်လေကွာ၊ ဝမ်းတစ်လုံးကောင်းခေါင်းမခဲလို့ တောင် ဆိုရိုးရှိသေးတယ် မဟုတ်လား´´

``တော်ကြစမ်းပါကွာ၊ နှစ်ယောက်စလုံး တော်ကြတော့၊ အရေးကြီးတာက ဒီနေ့ပထမဆုံး လက်ချာချိန်တက်ကြမှာ လား၊ စစ်တုရင်ထိုးကြမှာ လား´´

ကျော်ကျော်က ဝင်ဖျန်ဖြေသလိုမျိုးနဲ့ သူလုပ်ချင်နေတာကြီးကို မြူဆွယ်တယ်။ ကျော်ကျော်နဲ့ ဘိုသိန်းက ကျွန်တော့်ထက်စာရင် ချက်စံရူးတွေ။ အတန်းလစ်ချင်ကြတာမျိုးမှာ တော့ သုံးယောက်စလုံး ညီပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အတန်းလစ်ပြီးရင် ကျွန်တော်က ကဗျာပဲပိုရေးချင်မိတယ်။

``ငါတော့ ကဗျာရေးလိုက်ဦးမယ်ကွာ၊ အမြဲတမ်းလေးအကြောင်း´´

``ရူး...ရူး...မင်းဘာသာ အမြဲတမ်းရူးဟေ့´´

ကျော်ကျော်နဲ့ ဘိုသိန်းက ချက်စံထိုးဖို့ ပြင်လိုက်ကြတယ်။

အခန်း(၂)

‘‘အဲဒီ အမြဲတမ်းလေးရဲ့ နာမည်အရင်းက ဆုပြည့်ငယ်တဲ့ ၊ တစ်ဦး တည်းသောသမီး၊ အိမ်နာမည်က မီးငယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း မီးငယ်လို့ ပဲ ခေါ်ပုံရတယ်၊ ဒုတိယနှစ်ရူပဗေဒ၊ အင်းလျား လမ်းမှာ နေတယ် ၊ အဖေနာမည်က ဦးလူမော်၊ အမေနာမည်က ဒေါ်ခက်ဖြာဝေ၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပဲ အဓိကတွဲတယ်၊ ခင်ဖြူသော်တဲ့ ၊ ခင်ဖြူသော်ရဲ့ အပြောအရတော့ အဲဒီကောင်မလေးရဲ့ အဖေက သိပ်ချမ်းသာတယ် ပြောတယ်၊ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခု ထောင်ထားတယ်၊ ရွှေသစ္စာ ကုမ္ပဏီလို့ ပြောတာပဲ ‘‘

ကျော်ကျော်က ပြောပြရလို့ မောသွားဟန်နဲ့ သူ့ရှေ့က ရေနွေးကြမ်း တစ်ခွက်ကို ဂလုခနဲမြည်အောင် မော့သောက်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က တွေ့တွေ့ကြီး စဉ်းစားနေမိတယ်။

‘‘ဟေ့ကောင်...ငါပြောတာကြားရဲ့ လား၊ မင်းဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ ‘‘

ကျော်ကျော်က စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် လှမ်းမေးတယ်။

‘‘ဒီလိုကွ...ပြဿနာက တတိယနှစ်ရူပဗေဒကျောင်းသူဆိုတဲ့ ကဗျာကိုကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ အခုဟာက ဒုတိယနှစ်ရူပဗေဒကျောင်းသူဆိုပြီး ခေါင်းစဉ်တပ်ပြန်ရင်လည်း ထောက်တောက်တောက်နဲ့ ၊ အဲဒါကဗျာခေါင်းစဉ်နဲ့ ကဗျာအတွက် ခေါင်းခဲနေတာ ‘‘

ကျွန်တော်က ပြန်ရှင်းပြလိုက်တယ်။

‘‘ရာရာစစကွာ၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စနဲ့ များ ...၊ ငါ့မှာ ဒီလောက်ထိစုံစမ်းပေးထားရတာမှ အားမနာ၊ ကျောင်းသားရေးရာကိုသုံးခေါက်၊ ခင်ဖြူသော်ကို ချိန်းရတာက သုံးခေါက်’’

ကျော်ကျော်က အဲဒီလို မကျေမချမ်း ပြန်ပြောတယ်။

‘‘ဟား...ဟား...အလကားစတာပါကွာ၊ ဒီလက်ဖက်ရည်ဝိုင်း ငါရှင်းပါ့မယ်၊ စီးကရက်တွေ အကုန်ယူလိုက်...ဟုတ်ပြီလား’’

ကျွန်တော်က ကျော်ကျော်ကို ချောလိုက်ရပါတယ်။

မီးငယ်ရေ...ကောင်းကင်ပြင်ကြီးတစ်ခုလုံးဟာ နှင်းမြူတွေနဲ့ အုံ့ဆိုင်းနေတာပဲ။ ဒီဇင်ဘာမြူနှင်းကြားက မင်းအရိပ်တွေ၊ ငါမျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တိုင်း မြင်ယောင်...ဆိုတဲ့ ဆောင်းဦးလှိုင်ရဲ့ သီချင်းလိုပဲ။ ငါကတော့ အလျော့မပေးနိုင်ဘူး။ မင်းဘက်က ချဉ်ငန်စပ်အကြည့်တွေနဲ့ ခပ်စူးစူးစတင်ခဲ့တာတွေ၊ ဘာတွေ ငါဂရုမစိုက်ဘူး။ ငါကပဲ စချစ်မိတာ ဖြစ်ကြေး၊ ငါ့ဘက်က လုံးဝလျော့မပေးဘူးဟေ့...မီးငယ် ရေ။

*

အခန်း(၃)

‘‘ဒီမယ်...ရှင်နဲ့ ကျွန်မ စာရင်းရှင်းစရာရှိတယ်၊ ရှင်နာမည်လေး အရင်ပြောပါဦး။’’

တစ်နေ့ ... ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်ကားစောရောက်တဲ့ နေ့မနက်ပိုင်း ထူးကဲန်ကင်တင်းမှာ ပေါ့။ မုန့်ဟင်းခါးမမှာ သေးဘဲ၊ အဲဒီမီးငယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို လာရန်လုပ်ခြင်းပါပဲ။

‘‘ကျွန်တော့်နာမည် မိုးဇေယျာပါ၊ ဒါထက် ဘာစာရင်းရှင်းစရာ အထွေအထူးတွေများ ရှိနေလို့ လဲ မမီးငယ်ရဲ့။’’

ကျွန်တော်ပြန်ပြောလိုက်ပုံက နည်းနည်းတော့ ငေါ့သလိုဖြစ်သွားပုံရတယ်။

‘‘မမီးငယ်လို့ မခေါ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မကို မီးငယ်ပဲခေါ်ပါ၊ ရှင်ကကျွန်မအကြောင်းကို သော်သော့ဆီကနေ စုံစမ်းသွားတယ်ကြားတယ်၊ အဲဒါကို ကျွန်မမကြိုက်ဘူး။’’

‘‘ဘာဖြစ်လို့ မကြိုက်တာလဲ၊ အဲဒါတွေခဏထားပါဦး၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အခေါ်အဝေါ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နည်းနည်းလောက် သဘောတူညီချက်ယူရအောင်၊ ကျွန်တော်က မီးငယ်ကို မီးငယ်လို့ ခေါ်မယ်၊ မီးငယ်က ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုခေါ်မှာ လဲ။’’

‘‘ရှင်က ဒုတိယနှစ်ဒဿနိက မဟုတ်လား၊ ကျွန်မက ဒုတိယနှစ်ရူပ

ဗေဒလေ၊ ဒါကြောင့် ကိုမိုးဇေယျာလို့ ကိုတပ်ခေါ်ရင်ကော ဘယ်လိုလဲ ၊

``ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်သဘောတူပါတယ်၊ ခုနကပြောတဲ့ မီးငယ်အကြောင်းကို ကျွန်တော်စုံစမ်းခဲ့တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မကျေနပ်ဘူးဆို၊ အဲဒါ မီးငယ်ရှင်းပြဖို့ တော့ လိုမယ် ``

``ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုမိုးဇေယျာကို ကျွန်မက စချစ်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါကြောင့် လည်း ဒီကန်ငင်တင်းမှာ လူရှင်းတဲ့ အချိန် မနက်တိုင်းမုန့်ဟင်းခါး လာလာစားနေခဲ့တာလေ၊ ဒါကို ကိုမိုးဇေယျာက သူပဲ စချစ်သလိုမျိုးဖြစ်အောင် ကျွန်မအကြောင်းတွေ လိုက်စုံစမ်းသလေးဘာလေးနဲ့ ဆိုတော့ ကျွန်မဘယ်ကြိုက်တော့မလဲ။´´

``ဘုရားရေ...ကျွန်တော်က မီးငယ်ကို စချစ်ခဲ့တာပါ´´

`` မဟုတ်ဘူး ...ကျွန်မက ကိုမိုးဇေယျာကို စချစ်ခဲ့တာပါ´´

``ဘုရားရေ...ကျွန်တော်က.....´´

`` မဟုတ်ဘူး ...ကျွန်မက.....´´

ဒီလိုနဲ့ ပဲ ဒဂုံတက္ကသိုလ်ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှာ ရှိတဲ့ ထူးကဲကန်ငင်တင်းလေးမှာ မီးငယ်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်းသာ သိလိုက်ရတဲ့ လျှို့ဝှက်ငလျင်ငယ်လေးတစ်ခု ရုတ်ခြည်းလှုပ်ခတ်သွားပါတယ်။ အဲဒီနေ့က ကမ္ဘာကြီးကချစ်စရာကြီး။ အဲဒီနေ့က မီးငယ်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ပထမဆုံးရည်းစားတွေ စဖြစ်သွားကြတဲ့ နေ့။ အဲဒီနေ့က ရည်းစားတွေဖြစ်သွားကြပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြား အခေါ်အဝေါ်တွေကိုထပ်ပြီး မပြောင်းလဲတော့ဘူးလို့ ၊ နှစ်ဦးစလုံး တိုင်ပင်ကျေနပ်ခဲ့ကြတဲ့ နေ့။ အဲဒီနေ့က သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ကြားထဲမှာ မင်းတို့ နှစ်ယောက်

ရည်းစားဖြစ်တာကလည်း မြန်လှချည်လားလို့ ဆူဆဲမာန်မဲခံကြရတဲ့ နေ့
။ အဲဒီနေ့က သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းဆူကြလို့ နှစ်ယောက်သား ခေါင်းလေး
တွေ ပုဝင်နေကြပေမယ့် အချိန်တန်လို့ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းရှင်းရတဲ့
အခါ သူရှင်းမယ်၊ ငါရှင်းမယ်နဲ့ ရန်ပါထ ဖြစ်ရတဲ့ နေ့။

‘ ‘ အဲဒါတွေထားစမ်းပါဦး မိုးဇေယျာရာ ‘ ‘

ဘိုသိန်းက အာပြကြီးနဲ့ ထဟောက်လို့ အတန်းချိန်တက်ဖို့ ဟန်ပြင်
လာတဲ့ ခြေလှမ်းများ တောင် ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်သွားတယ်။
ကျော်ကျော်ကတော့ ဘိုသိန်းကိုမျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။

‘ ‘ ဟိုနေ့က ဆရာဦးဝင်းအောင်ချို့ သင်သွားတာတစ်ခု သဘာဝမကျ
ဘူး ဖြစ်နေလို့ ကွ ‘ ‘

‘ ‘ ဘယ်ဟာကိုလဲ ‘ ‘

ကျွန်တော်နဲ့ ကျော်ကျော်က မတိုင်ပင်ရဘဲ ပြိုင်တူမေးလိုက်မိကြတ
ယ်။

‘ ‘ သူ့ Logic တွက်နည်းကလည်း ဘာတွေမှန်းမသိဘူး၊ တစ်ဝက်စီ
တစ်ဝက်စီ ဝေတဲ့ ကိစ္စကို ပြောတာပါကွ၊ သိပ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်ဆန်နေ
သလိုများ ဖြစ်နေလားလို့ ပါ၊ သေချာပေါက် တစ်ဝက်စီဖြစ် ပျံ့မလားလို့
တော့ သံသယရှိတယ်၊ စစ်တုရင်လိုကိစ္စမျိုးမှာ တောင် သေချာပေါက်အ
နိုင်ထင်ထားတဲ့ အကွက်ကနေ ရှုံးသွားတာမျိုးရှိတာပဲလေ ‘ ‘

‘ ‘ မဟုတ်ဘူး မိုးဇေယျာရေ၊ မနေ့က ဒီကောင်ဘိုသိန်း ငါ့ကိုရှုံးသွား
တဲ့ ချက်စ်အကွက်ကို မကျေမချမ်းနဲ့ စားမြို့ပြန်နေတာ ‘ ‘

‘ ‘ ဟေ့ကောင် ကျော်ကျော်၊ ၁၀ပွဲမှာ မင်းတစ်ပွဲလောက်နိုင်တာကို ပ
ဏာမယူမနေနဲ့ ‘ ‘

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ထဲမှာ ဘိုသိန်းကချက်စ်အကောင်း ဆုံးနဲ့ အတွေးအခေါ်လည်း အကောင်းဆုံးပဲ။ ကျော်ကျော်က ချက်စ်ဒုတိယအဆင့်။ ကျွန်တော်က ချက်စ်အညံ့ဆုံး။ ဒါပေမဲ့ ကဗျာအကောင်းဆုံး...ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ။

မီးငယ်ရေ...ဒီအချိန်မှာ ဦးဝင်းအောင်ချိုရဲ့ လက်ချာကသာ ငါ့အတွက် အရေးအကြီးဆုံး။ လက်ချာချိန်မီဖို့ သာ အဓိက။ ပုဆိုးကြီးကို ရင်ခေါင်းအထိတက်ဝတ်ထားတဲ့ ဆရာရဲ့ ဘာသာဟာ အရေးလည်းကြီး၊ ခက်လည်း ခက်မှန်း ကျောင်းသားအားလုံးက လက်ခံထားကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုကလည်း တခြားအချိန်တွေသာ အတန်းလစ်ရင်လစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာဦးဝင်းအောင်ချိုအချိန်မှာ တော့ အတန်းလစ်ပြေးလေ့မရှိဘူး။

မီးငယ်ရေ...ရွက်ကြွေတွေကလည်း ဘေးဘီဝဲယာမှာ ဝှေ့ဝဲလို့ ။ တစ်ခါတလေ စဉ်းစားမိတာက ကျွန်တော့်အချစ်ကို မီးငယ်သိပါ့မလား။ မီးငယ်အချစ်ကိုရော ကျွန်တော်သိနိုင်ပါ့မလား။ လူဆိုတာကလည်း ခက်တယ်။ ကိုယ့်အချစ်ပဲ ကိုယ်သိကြတာမျိုး မဟုတ်လား။

ရွက်ကြွေတို့ ရေ...သိပ်မရှုပ်ပါနဲ့ ကွာ။ ဒါဟာ ငါတို့ တွေ ဆရာဦးဝင်းအောင်ချိုဆီ သွားနေကျလမ်းကလေးပါ။

အခန်း(၄)

အချိန်တွေလည်း တရွေ့ရွေ့နဲ့ ပဲ ကုန်လွန်သွားခဲ့ပါတယ်။ မီးငယ်က ရူပဗေဒနောက်ဆုံး ဘာသာရပ် ဖြေပြီးတဲ့ နေ့၊ ကျွန်တော်က နောက်ဆုံး နှစ်နောက်ဆုံးဘာသာရပ် ဖြေပြီးတဲ့ နေ့။ ထူးကဲန်ကင်တင်းမှာ ဆို လူရှပ်မှာ စိုးလို့ မြေနီကုန်းလမ်းဆုံးပန်းခြံထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ ချိန်းကြတယ်။

‘‘ကိုမိုးဇေယျာ...ကျွန်မပြောတာ ကြားရဲ့ လား’’

‘‘ဟင်...ကြားပါတယ်၊ မီးငယ်ရဲ့ အဖေနဲ့ အမေက ကျွန်တော်နဲ့ သဘောမတူဘူး၊ သူတို့ မှာ လူ ကြီးချင်းသဘောတူထားပြီးသားသူ ရှိတယ်၊ သူ့နာမည်က ကိုထွန်းဝေ ဟုတ်တယ်မလား၊ ဒါထက်အရမ်းကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လမ်းက စိတ်ကူးယဉ်ဆန် လာပြီနော်...မီးငယ်’’

‘‘ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုမိုးဇေယျာ’’

‘‘ကျွန်တော် ကိုထွန်းဝေကို စိတ်ဝင်စားတယ်’’

‘‘ဘုရားရေ...ကိုမိုးဇေယျာ လိုင်းပြောင်းသွားပြီလား’’

‘‘အင်းလေ...ခွဲစိတ်ပြုပြင်လိုက်တာ၊ ဟာ...ပေါက်ကရ၊ စကားတောင် မှားကုန်ပြီ မီးငယ်ရာ၊ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက မီးငယ်ရဲ့ အဖေအမေကတောင် အရမ်းပဲရည်ညွှန်းရတဲ့ ထွန်းဝေဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ နှယ်နှယ်ရရတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ တွေးမိလို့ ပါ’’

``အချစ်နဲ့ စစ်မှာ မတရားတာမရှိဘူး၊ ပြီးတော့ နယ်နယ်ရရတွေ ဘာတွေလည်း မရှိဘူးလို့ ကိုမိုးဇေယျာပဲကျွန်မကို ပြောခဲ့ဖူးတာလေ၊ မှတ်မိရဲ့ လား´´

``မှတ်မိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘဝမှာ ချစ်နေဆဲကာလနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စပြီးရည်ရွယ်တဲ့ ကာလနှစ်ခုအတွင်းမှာ ပြောလေ့ရှိကြတဲ့ စကားတွေ ကော၊ တွေးလေ့ရှိကြတဲ့ အတွေးတွေကော သိပ်ပြီးထပ်တူညီစရာမှ မလိုတာပဲလေ´´

``နှလုံးသားနဲ့ မဆုံးဖြတ်ဘဲ ဦးနှောက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ရမယ်လို့ တစ်ခွန်း တည်းပြောလည်း ပြီးတဲ့ ဟာကို´´

``အဲဒီအသုံးအနှုန်းကြီးက အရမ်းပဲရိုးအီနေပြီ မီးငယ်ရဲ့´´

``ကျွန်မတို့ ခိုးပြေးကြမလား...ကိုမိုးဇေယျာ´´

``တစ်ခါတလေမှာ တချို့လူတွေ မတော်တဆ အောင်မြင်သွားတတ်တာကလွဲရင် အဲဒီကိစ္စဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပေါဆုံးနဲ့ ကလေးအဆန်ဆုံး ကိစ္စရပ်တစ်ခုပဲလို့ ကျွန်တော်တော့ ခံယူထားတယ် မီးငယ်´´

``မိန်းကလေးဘက်ကစပြီး ခိုးပြေးဖို့ ပြောတာတောင် ကိုမိုးဇေယျာက ကျွန်မကိုသိက္ခာချလိုက်တာပဲ။

``မဟုတ်ပါဘူး မီးငယ်ရာ၊ မီးငယ်ဟာ တခြားဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ မတူဘဲ၊ လင်းပွင့်တဲ့ အသိ ဉာဏ်ရှိတယ်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ နေတတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ကိုယ့်ရည်းစားဆိုတဲ့ အသိအပြင်၊ မီးငယ်ကို ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုလည်း သဘောထားတယ်´´

``ဪ...ကိစ္စတစ်ခု စပ်စုမယ် စပ်စုမယ်နဲ့ မမေးဖြစ်ဘူးဖြစ်နေတ

ယ်...ကိုမိုးဇေယျာ၊ ကိုမိုးဇေယျာရဲ့ အဖေအကြောင်းကိုလေ၊ အဲဒါ စပ်စု မလို့ ။

``ကျွန်တော့်အဖေက ဦးကြည်သာ၊ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ပေါက်စန ဘဝကတည်းက မွေးစားခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆုံးပါးသွားတဲ့ မိဘတွေ နဲ့ အရမ်းရင်းနှီးတယ်ပြောတယ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေပေါ့၊ အဖေ့ကို ကျွန်တော်က အဖေလေးလို့ ပဲ ခေါ်ရတယ်။ ကျွန်တော်က သူခေါ်ခိုင်းလို့ ပါ၊ သူကပြောတယ်။ ငါက မင်းအဖေအစစ် မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါကြောင့် အဖေလို့ မခေါ်ရဘူးတဲ့ ၊ အဖေလေးပဲခေါ်ခိုင်းတယ်။ အဖေလေးက လူထူး လူဆန်းတစ်ယောက်ပဲ ။

မီးငယ်က ကျွန်တော်ပြောပြတာကို စိတ်ဝင်တစားစိုက်ကြည့်ပြီး နားထောင်နေတယ်။

``အခုတော့ အဖေလေးက မီးငယ်သိတဲ့ အတိုင်းပဲ မနှစ်ကမှ ဆုံးသွားတာ၊ စမ်းချောင်းက တိုက်ခန်းရယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် ပိုက်ဆံ အချို့ရယ်ကို အမွေထားခဲ့တယ် ။

နားထောင်နေရင်း တစ်ခုခုကို သတိရသွားဟန်နဲ့ မီးငယ်ကပြောတယ်။

``ပိုက်ဆံဆိုလို့ ...ညက အဖေကပြောတယ်၊ အကယ်၍ ကိုထွန်းဝေ နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူ လက်ခံရင် ပိုက်ဆံစိုက်ပြီး ကားအသစ်လဲပေး မယ်တဲ့ ၊ ခုကျွန်မစီးနေတဲ့ ပရာဒိုကို လင်ခရူဆာ နောက်ဆုံးမော်ဒယ်နဲ့ လဲပေးမယ်ဆိုလားပဲ ။

``ဪ... ။

ကျွန်တော်လည်း တစ်ခွန်းတည်းသာ ဪ...လိုက်ပါတယ်။

‘‘ဒါတွေထားပါလေ၊ ကျွန်မတို့ ကိစ္စကို တစ်လအတွင်း
တစ်ခုခုအဖြေရအောင် ဆုံးဖြတ်ကြရအောင်နော်...ကိုမိုးဇေယျာ၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုထွန်းဝေနဲ့ တော့ ကျွန်မလက်မထပ်ချင်ဘူး။’

‘‘အင်းပါ...’’

ဘဝဆိုတာကလည်း ခက်တယ်။ ထင်တာတွေ ဖြစ်လာတာထက် မ
ထင်တာတွေ ဖြစ်လာတာက ခပ်များများ မဟုတ်လား။ ဘာပဲပြောပြော
ကျန်တော့မှာ အခုတော့ ထွန်းဝေအကြောင်း စုံစမ်းကြည့်ဖို့ အလုပ်ပိုတ
စ်ခုရလာပါတော့တယ်။

*